

proloog

VERANDERINGEN

Tintaglia ontwaakte en voelde zich tot op het bot verkleumd en oud. De draak had weliswaar goed gejaagd en veel gegeten, maar ze was nauwelijks uitgerust. Vanwege de ontstoken wond onder haar linkervleugel was het lastig een comfortabele rusthouding te vinden. Als ze zich uitrekte, deed de huid rond de brandende, opgezwollen plek zeer en als ze zich oprolde, voelde ze de pijn in haar lijf gemeen steken. De pijn verspreidde zich meteen naar haar vleugel als ze die uitsloeg, alsof een stekelige distel doornen door haar hele lichaam joeg.

Het werd steeds kouder nu ze naar de Wilde Regenlanden vloog. De woestijnen van Chalced met het hete zand waren een uitzondering in deze regionen. In een dergelijke omgeving leek de hitte uit het hart van de aarde op te wellen, maar nu ze die heerlijke warmte achter zich liet, sloeg de winterkou hard toe. Een koude die haar verwonding des te erger deed opspelen.

Ijsvuur was niet met haar meegekomen. Eigenlijk had ze wel verwacht dat de oude, zwarte draak haar zou vergezellen, hoewel ze zich niet meer precies kon herinneren waaróm. Per slot van rekening waren draken eerder solitair dan sociaal en om weldoorvoed te blijven had elke draak een groot jachtterritorium nodig. In de heftige maalstroom van emoties, meteen na hun onverwachte ontmoeting, hadden ze gepaard en als ze volledig tot wasdom kwam, zou ze het nesteiland bezoeken waar ze de eieren zou leggen die hij al bevrucht had. Hij hoefde dus eigenlijk niet bij haar te blijven. En

toen hun wegen zich scheidde, voelde ze zich vernederd, want ze realiseerde zich dat zij steeds achter h m aan was gegaan. Ze kon zich werkelijk niet herinneren dat hij h ar ooit had gevraagd om in zijn buurt te blijven. Daarentegen had hij haar ook nimmer verzocht te vertrekken.

Ach, hij had alles van haar gekregen waar hij op uit was geweest. De verre herinneringen van zijn bloedlijn zouden voortleven in haar eieren, en vervolgens haar slangen. Op die manier zou de eindeloze cyclus weer voortgezet kunnen worden. Ijsvuur zou vast wel weten dat er uiteindelijk andere, nieuwe draken zouden zijn als hij gezelschap nodig had. Hoezeer ze haar best ook deed om de zaak anders te zien, het was vooral gênant dat ze zo lang bij hem was gebleven. Had de omgang met zoveel mensen, in een tijd waarin ze de enige draak was geweest, haar doen vervreemden van typisch drakengedrag? Ze stond behoedzaam op, spreidde uiterst voorzichtig haar vleugels en trad de bewolkte dag tegemoet. Ze rekte zich uit en miste het warme woestijnzand nu al. De vraag of de reis naar Trehaug niet te veel van haar krachten zou vergen, probeerde ze uit haar gedachten te bannen. Had ze te lang gewacht, in de hoop dat ze vanzelf beter zou worden?

Het deed pijn toen ze haar nek boog om de wond te bekijken. Er kwam een vreselijke stank vanaf en door de beweging druppelde er pus uit. Sissend van woede dat zoiets soms haar was overkomen, spande ze haar spieren, en er stroomde nog meer vloeistof uit de wond. Ze voelde pijn en de stank was afstotend, maar het leek toch of de huid iets minder strak stond nu. Ze kon vliegen. Niet zonder pijn en niet vlekkeloos, en ze zou natuurlijk moeten uitkijken naar een plek waar ze makkelijker dan anders kon landen en opstijgen. Geen plek zoals deze steile rivieroever waar ze nu haar ledematen in de waagschaal stelde...

Ze wilde zo snel mogelijk naar Trehaug vliegen, in de hoop Malta en Reyn snel te vinden, zodat ze haar konden verlossen van de kwellende pijlpunt in haar lijf. Een directe route was natuurlijk het best geweest, maar de dichte bossen maakten dat vrijwel onmogelijk; een draak kon simpelweg niet landen tussen de dicht bij elkaar staande bomen in het drassige moerasland. En met haar gehavende vleugel zou ze zeker dwars door het bladerdak vallen en verstrikt raken in de onnoemelijk grote en vele takken, om vervol-

gens op de grond in het bos te belanden. Vandaar dat ze de Wilde Regenrivier maar gewoon volgde; op die manier kon ze de oevers van Trehaug ook bereiken. En jagen was hier goed mogelijk; als de schemering inviel, kwam er voldoende wild naar de oever om te drinken en als ze héél veel geluk had, zoals gisteravond, kon ze op een groot beest afduiken en een veilige landing maken op een stukje minder drassige oever.

In een minder gunstig geval kon ze altijd nog in een ondiep gedeelte van de rivier landen en dan naar de oever waden. Ze vreesde dat ze dat vanavond zou moeten doen. En hoewel ze niet bepaald bang was dat ze een dergelijke kille en natte landing niet zou overleven, zag ze wel huizenhoog op tegen het opstijgen en wegvliegen vanaf zo'n ongunstige locatie. Zoals ze nu ook moest doen...

Met half gespreide vleugels liep ze naar de waterkant. Eerst dronk ze, met opgetrokken neus, vanwege de bittere smaak. Toen ze haar dorst had geleest, opende ze haar vleugels voluit en sprong ze de lucht in.

Om met luid geraas en wild met haar vleugels slaand weer op de grond neer te komen. Geen diepe val, maar het deed pijn. Scherpe steken die haar hele lijf leken te teisteren. Alle lucht werd uit haar longen geperst en een luid gekreun steeg op uit haar keel. Ze was uiterst onvoordelig terechtgekomen, op één zijde van haar machtige lichaam, met halfgeopende vleugels. Half verbijsterd wachtte ze tot de pijn en de schrik zouden wegtrekken, wat niet gebeurde, maar even later was de pijn toch enigszins draaglijk.

Ze liet haar kop heel even op haar borst rusten en vouwde langzaam haar vleugels op. Elke vezel in haar lijf schreeuwde om rust, maar dat zou haar toestand slechts verergeren. Dan zou ze zo mogelijk nóg stijver en hongeriger wakker worden. En het werd al donker ook. Nee, ze had domweg geen tijd om kalm aan te doen of uit te rusten tijdens haar reis naar Trehaug. Hoe langer ze wachtte, hoe erger haar fysieke conditie zou worden. Vliegen moest ze, zolang ze dat nog kon.

Ze bereidde zich voor op de pijn die ze ging voelen; helaas kon ze dat niet vermijden. Er restte haar weinig anders dan het lijdzaam te ondergaan en gewoon te vliegen alsof er niets aan de hand was. Die gedachte prentte ze zichzelf in en onmiddellijk sprong ze de lucht in. Omhoog moest ze.

Bij elke vleugelslag had ze het gevoel dat ze met een vlijmscherpe speer werd gestoken. Ze brulde, als uitlaatklep voor de martelende pijn, maar ze hield haar tempo op peil. Langzaam maar zeker steeg ze boven de boomtoppen uit. Het bleke winterlicht trof haar en de woeste wind van de openlucht beukte op haar in. De stormvlagen droegen de dreiging van kille regen met zich mee. Goed dan, kom maar op... Tintaglia was op weg naar huis.

De Vijftiende Dag van de Vis Maan

Het Zevende Jaar van de Onafhankelijke Alliantie van Koopliefden

Van Reyall, Waarnemend Vogelhoeder te Beijerstad

Aan Ereke Dunwarrow

Boodschap in standaard cilinder verpakt.

Beste oom,

Mijn late reactie op uw aanbod is te wijten aan de totale verbijstering die zich van mij meester maakte. Ik las uw bericht steeds opnieuw, terwijl ik me afvroeg of ik hier klaar voor ben en of ik uw aanbod wel waard ben. Uw pleidooi voor een positie binnen het Gilde als Meester is al ongelofelijk, maar uw wens om mij al uw vogels en onderkomens over te laten nemen... wat kan ik zeggen bij zoveel eer? Ik wéét wat deze duiven voor u betekenen, en ik heb inmiddels al uw aantekeningen over het fokken en het vergroten van snelheid en levensduur bestudeerd. Ik sta werkelijk perplex van al uw kennis op dit gebied. En nu stelt u werkelijk voor om alles aan mij over te dragen? Ik durf het bijna niet te opperen, maar weet u wel zeker dat u dat echt wilt doen? Als u na ampel beraad toch bij uw beslissing blijft, zal ik uw aanbod accepteren en de rest van mijn leven mijn uiterste best doen om u niet teleur te stellen. Maar wees gerust, mocht u alsnog op uw besluit terugkomen, dan zal ik nooit een wrok koesteren. Alleen de wetenschap al dat u me geschikt acht voor zo'n verantwoordelijkheid en eer zal me inspireren om ooit de hoeder te worden die u in me ziet.

Met nederige dankzegging,

Uw neef Reyall

En breng alstublieft mijn hartelijke gelukwensen over aan Tante Detozi en zeg haar dat ze veel geluk heeft dat ze met u is getrouwd!

I

Een Levenseinde

Ze opende haar ogen voor een ochtendstond die ze helemaal niet wilde zien.

Het daglicht was al onwelkom geweest sinds Rapskal haar het exclusieve recht op de stad had ontzegd, nadat hij had verklaard dat Kelsingra een levende stad was die de Ouderlingen toebehoorde, en niet haar. Niet een vrouw die nimmer een Ouderling zou zijn.

Sindsdien was geen enkele ochtend meer welkom geweest.

De eerste keer dat ze het hoorde was alsof iemand een emmer ijskoud water over haar heen had gegooid. ‘Geschokt’ dekte de lading niet van hoe ze zich had gevoeld. Ze kon het simpelweg niet bevatten. Mercors botte afwijzing maakte het drama daarna compleet. Stilletjes had ze zich uit de voeten gemaakt en niemand besteedde meer aandacht aan haar. Die dag was ze begonnen afstand te nemen en ze had zich stelselmatig uit het openbare leven teruggetrokken. Ze had altijd al een solitair leven geleid, ook in Beijerstad al, maar wellicht was zij de enige die in de gaten had dat ze het gezelschap van de anderen vermeed. Net zoals destijds in Beijerstad gebeurde het hier ook weer. Ach, ze had haar werk nog, hield ze zichzelf voor, en ze probeerde zich bezig te houden met haar aantekeningen, tekeningen en speculaties. Niettemin vond ze niet dat ze Rapskal nog kon vragen om haar op Heeby’s rug naar de stad te laten vliegen.

Ze at nu dagelijks alleen in het hutje dat ze ooit had gedeeld met

Leftrin. Ze stond doorgaans vroeg op om brandhout te zoeken en voelde zich soms schuldig als ze een vis uit een fuik meenam. Angstvallig vermeed ze de plekken waar ze hoeders kon tegenkomen op bepaalde momenten van de dag. Ze deed niets anders dan zich op haar werk storten. Vastberaden begon ze weer helemaal vanaf het begin, elke pagina die ze nauwgezet had gekopieerd bestuderend, en steeds weer naar nieuwe inzichten zoekend in de oude vertalingen. Vele kleine foutjes wist ze op die manier te ontdekken, en alles werd minutieus bijgewerkt. Al werkende, ordende ze ook alles op chronologische volgorde; sommige aantekeningen waren al aan het vervagen, en die werkte ze met verse inkt bij.

Tot op een dag het papier op was. Elk stukje informatie dat ze had verzameld over draken en Ouderlingen, elke suggestie en vertaling was op elk beschikbaar hoekje, en in elke kantlijn geboekstaafd. Ze stond op, rekte zich uit en verwarmde zich bij het haardvuur. Haar rug deed pijn en haar ogen prikten en staken van het turen naar het papier bij te weinig licht. Toen ze even later met haar knokkels in haar vermoeide ogen wreef, werd haar blik helderder en zag ze plots haarscherp in wat haar werk écht betekende...

Niets... waardeloos...

Stapels papier, volgekrabbeld met hanenpoten. Rollen perkament met omgekrulde randjes. Amateuristische schetsjes. Uitingen van een zelfingenomen vrouw die zich wentelde in het geloof dat haar gedachten van belang waren. Het geloof dat als anderen haar geschriften zouden lezen, haar eigen leventje veel belangrijker zou worden.

Volop had ze gespeculeerd over een verleden dat nimmer terug zou keren, waarover ze theorieën had ontwikkeld die nooit bewezen of ontkracht zouden worden. De oude kennis van draken zou spoedig nutteloos gemeengoed worden nu er immers nieuwe draken de hemelen zouden bestormen en met de mensheid contact zouden maken. En haar gedetailleerde kennis van de Ouderlingen? Belachelijk... ze was inmiddels omringd door hele horden Ouderlingen die, evenals de draken, binnen niet al te lange tijd weer heel gewoontjes zouden worden in het dagelijkse leven. Wat deed het er dan nog toe hoe ze vroeger hadden geleefd? De pure verwondering over hun zeldzaamheid en magie zou stilaan verva-

gen en als de nieuwe Ouderlingen de oude magie eenmaal zouden uitoefenen, zou het geaccepteerd worden en niet anders zijn dan het fijne zilverwerk uit Breden of de kruidige oliën van de Specerij Eilanden. Ze knipperde met haar ogen, alsof ze uit een droom ontwaakte, een droom die al decennia had geduurd, en plotseling zag ze zichzelf zoals de anderen haar waarschijnlijk hadden gezien.

Een dwaas. Een gewone, nogal plumpe vrouw, die zichzelf een verheven houding aanmat door kennis tentoon te spreiden die er volstrekt niet toe deed.

Haar blik gleed van de stapels documenten naar het uitdovende vuur in de haard. Wat een briljant vreugdevuur van ijdelheid zou het opleveren als ze alles in de vlammen zou werpen. Waarschijnlijk heftig genoeg om rook uit de schoorsteen te doen kringelen, misschien wel voldoende om het hele huisje af te laten branden. Ze speelde even met die gedachte; wat zou Leftrin zeggen als hij terugkeerde in een smeulende ruïne? Als hij al terugkwam...

Waarom zou hij eigenlijk terugkeren? Naar wat? Dit primitieve hutje? Naar haar? Hoezo? Omdat hij haar liefhad? Geloofde ze dat echt? Waarom zou hij van haar houden?

Ze liep van tafel weg en opende de deur. Regenachtig weer. Wat een verrassing. Ze probeerde haar sombere gedachten van zich af te schudden. Was het niet kinderachtig om zo humeurig te doen? Om haar levenswerk te vernietigen omdat iemand had gezegd dat de stad niet exclusief van háár was? Zou het niet veel redelijker zijn om de dingen te accepteren zoals ze waren? Binnenkort kwam haar kapitein terug, en zijn liefde voor haar zou alles weer goedmaken. Heel eventjes troostte die gedachte haar. Ze moest zich niet zo uit het veld laten slaan door elke teleurstelling. Gewoon flink aan de slag gaan tot Leftrin terug zou keren; dan zou alles beter worden en zou hij haar dagen wel vullen...

Dat gedachtepatroon kwam haar akelig bekend voor. Negeer alles maar wat verkeerd loopt in je leven. En leun op een ander om je dagen betekenis te geven... Een kil gevoel trok door haar lichaam. Wat ze zo lang verborgen had gehouden moest ze nu toch echt eens trotseren. Per slot van rekening had ze een grote rol gespeeld in het bedrog van Hest. Waarom had ze nooit iets betwist op het moment dat het haar daadwerkelijk was overkomen? Waarom had ze haar toch vreemde huishouden klakkeloos aan-

vaard? Het wonderlijke gedrag van haar echtgenoot? Vanaf die allereerste, bizarre huwelijksnacht tot het moment dat hij had ingestemd met haar drakenreis, had hij altijd alle voorwaarden bepaald. Zij had zich maar gewijd aan haar obsessie met draken en Ouderlingen, en hield zichzelf voor dat ze een wetenschapper was, en géén excentrieke, eenzame vrouw.

Inmiddels stond ze te beven, omdat de wind en de regen haar meedogenloos bestookten. Ze staaarde uit over de weide en de rivier alsof ze beide nooit eerder had gezien. Misschien was dat ook wel zo. Hier en nu speelde haar leven zich af. Hier was ze uiteindelijk terechtgekomen met haar houding. Ze kon niemand anders de schuld geven dan zichzelf. Niet Hest, omdat hij haar misbruikt had, want het was met haar instemming gebeurd. Niet Sedric, die haar bedrogen had, want ook zijzelf had maar al te vaak een oogje dichtgeknepen bij zaakjes die simpelweg niet kónden kloppen. En ook Rapskal niet, omdat hij haar fijntjes had verteld dat haar eeuwenoude studieobjecten inmiddels gewoon náást haar liepen. Nee, alleen zijzelf droeg schuld aan een nutteloos leven, waar ze zich desondanks aan vastgeklampt had. Meelijwekkend was ze. Een ander woord was er niet. Ze was weer naar binnen gestapt en zocht haar bed weer op. Het was al ochtend, maar haar leven was niet veranderd...

Ze bewoog zich langzaam, met grote tegenzin, terwijl ze het vertrek rondkeek. Ijskoud was het hutje; het vuur was al uren geleden gedoofd en de kille winterdamp was meedogenloos naar binnen geslopen, terwijl ze onder de verweerde dekens ineengedoken lag, wachtend tot haar leven simpelweg zou ophouden. Dat deed het niet. Kou, vocht, teleurstelling en eenzaamheid: de pijlers onder haar huidige leven. Haar ogen dwaalden langzaam af naar de stapels papier en perkament die haar de voorbije week zo hadden beziggehouden. Daar lag het... Alise Finboks levenswerk. Vertalingen van oude geschriften, persoonlijke suggesties, nauwgezette kopieën van antieke documenten waarin ze met rode inkt de meest waarschijnlijke, ontbrekende woorden had toegevoegd. Zonder enig concreet doel in haar persoonlijke leven had ze zich maar op de dagen van weleer gestort en had ze haar eigen wetenschap bedreven. Ze wist nu, tot in detail, hoe Ouderlingen destijds hadden geleefd en hoe ze hun draken benaderden. Zelfs de námen

van Ouderlingen en draken kende ze; kennis van een verleden dat er helemaal niet meer toe deed.

Want er waren immers nieuwe Ouderlingen en draken in haar wereld verschenen. En het had voor haar eigen ogen plaatsgevonden. Gezamenlijk zouden ze de oude stad Kelsingra opeisen en hun leven daar voortzetten. Al die geheimen en verborgen boodschappen die ze uit half vergane documenten had vernomen, betekenden nu plotseling helemaal niets meer. Op het moment dat de nieuwe Ouderlingen hun stad weer innamen, zouden ze met een simpele aanraking van de herinneringsstenen zelf op de hoogte zijn van de lang vervlogen geschiedenis van hun voorouders... alle geheimen die Alise zo pijnlijk nauwkeurig had ontrafeld, stonden de jonge Ouderlingen geheel tot hun beschikking. Haar rol was uitgespeeld. Ze was irrelevant.

Alise verraste zichzelf bijna toen ze toch de dekens opzij sloeg en opstond. De kou overviel haar ogenblikkelijk. Ze liep naar de kledingkisten, de grootste, die ze destijds bij haar vertrek uit Beijerstad zo hoopvol had ingepakt. Ze hadden uitgepuild toen de reis begon, vol met nuttige kleding voor een vrouwelijke avonturier. Katoenen blouses met een minimum aan kant, rokken met split om beter in te kunnen klimmen, hoeden met sluiers om de insecten en de brandende zon van het lijf te houden, stoere leren laarzen... van al die zaken restten nog slechts vergane herinneringen. De ontberingen onderweg hadden hun sporen danig nagelaten en de ruwe stoffen waren toch kwetsbaarder geweest dan verwacht. Haar laarzen waren half verrot en lekten aan alle kanten en de veters zaten vol knopen. Het zure rivierwater was de enige mogelijkheid geweest om de kleding in te wassen, maar daardoor waren naden en zomen losgegaan en gebarsten. Nu trok ze de verweerde kleding onverstoorbaar aan en het kon haar helemaal niets meer schelen; niemand zou immers op haar letten. Nooit meer in haar leven zou ze zich druk maken om haar verschijning en wat de mensen van haar zouden denken.

Een Ouderlingengewaad, een cadeau van Leftrin, hing aan een haakje. Van alle kleding die ze bezat, was dit het enige kledingstuk dat de felle kleuren en zachtheid had behouden. Ze verlangde hevig naar de comfortabele warmte ervan, maar kon zich er niet toe zetten om het aan te trekken. Was Rapskal niet heel duidelijk ge-